

digelse, men jeg har forudsat, at hverken civile eller militære Myndigheder vil give andre Paalæg end dem, der er nødvendige og rigtige, og jeg har derfor ikke for mit Partis Vedkommende nogen Betænkelighed ved at tiltræde dette Punkt.

Den højtærede Minister sagde, at dette Lovforslag var enstemmigt vedtaget af Folketinget, og det er jo rigtigt, men det er rigtignok, saa vidt jeg kan skønne, ikke enstemmigt i den Forstand, at Folketinget som Helhed har stemt derfor. Det er vist kun en Del af Folketinget, der har stemt for dette Lovforslag. Og det har jo sin naturlige Grund deri, at der, hvad den højtærede Minister heller ikke nævnedes, i det høje Folketing er sket en Forandring i Lovforslaget, en Forandring, som jeg for mit Vedkommende tillægger meget stor Betydning. I Lovforslaget, som det var fremsat i det andet Ting, gik Punkt a. ud paa, at der skulde være Straf for uden behørig Bemyndigelse at beskrive danske Forsvarsmidler eller Anlæg eller mangfoldiggøre eller offentliggøre saadanne Beskrivelser eller Afbildninger. Som Lovforslaget nu er kommet til os, er Ordet „Forsvarsmidler“ gaaet ud, saa at Forbudet nu kun gælder Beskrivelse eller Mangfoldiggørelse af Beskrivelser af Anlæg. Til danske Forsvarsmidler hører jo Hæren, og idet dette Ord er gaaet ud, maa jeg antage, at det Flertal i Folketinget, som har stemt det ud, maa mene, at der ikke skal være noget til Hinder for, at det skal ikke fremtidig være strafbart at behandle Hæren saaledes, som vi har set den behandlet i Blade i den senere Tid. Denne Forandring forekommer det mig ikke, at Landstinget kan akkviescere ved. Jeg vil i alt Fald for mit Vedkommende tage under Overvejelse, om man ikke i den Henseende skal føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det er fremsat af Regeringen, og paa dette Punkt støtte den højtærede Minister. Jeg haaber, at den højtærede Formand vil give Tid til fornøden Overvejelse mellem første og anden Behandling.

Goos: Jeg tror at turde anbefale Lovforslaget i sin Almindelighed til Vedtagelse. Det er utvivlsomt bedre at have en almindelig Bestemmelse angaaende disse Forhold og vedrørende alle Tilfælde nu eller i Fremtiden end, som i 1848—50 og i 1864, at hjælpe sig med en ganske midlertidig Lov, som kun havde Hensyn til de øjeblikkelige Forhold. I Modsætning her til har dette Lovforslag, som den højtærede Justitsminister ogsaa bekræftede, en

varig Karakter baade med Hensyn til Tilfældene under a. og med Hensyn til Tilfældene under b., kun at dette sidste blot angaar Neutralitetsforanstaltninger uden Hensyn til, om disse er øjeblikkelige Neutralitetsforanstaltninger eller Neutralitetsforanstaltninger, som maatte fremkomme under fremtidige Krigsforhold i Europa. Det er utvivlsomt bedre, siger jeg, at have en almindelig Bestemmelse herom.

Jeg nærer i øvrigt den samme Betænkelighed, som den ærede foregaaende Taler havde, med Hensyn til den Indskrænkning, som i Folketinget er gjort i Punkt a., men maa dog ved Siden deraf gøre den Betragtning gældende, at for det praktiske Behov er Bestemmelsen, saaledes som den nu er affattet, vistnok tilstrækkelig. Det særlige Punkt, som den ærede foregaaende Taler udtalte sig om i Forbindelse med Punkt a., giver mig Anledning til ogsaa at udtale noget, som jeg imidlertid ikke vil sætte i Forbindelse med dette Lovforslag. Den almindelige Mening er utvivlsomt oprørt over en Række offentlige Udtalelser, i hvilke der øses Haan ud over Hæren, dens enkelte Afdelinger og enkelte Klasser som f. Eks. Befalingsmandsklassen og over de frivillige Korps, som jo ogsaa udgør en Del af Hæren, for saa vidt de er anerkendte. Det er noget, som ikke kan gaa upaataalt hen i Længden. Det er maaske tvivlsomt, hvorvidt der er tilstrækkelige Bestemmelser i den nugældende Straffelov til at ramme dette, men det er ikke tvivlsomt, at det bør være strafbart, og jeg tror ikke, man rundt om i Europa skal kunne paavise nogen nyere eller nyeste Straffelov, som ikke har Straffebestemmelser for et saadant Forhold. Jeg tror dog ikke, at det egentlig vedkommer denne Sag. Skulde det blive nødvendigt at have nye Straffebestemmelser om dette Forhold, saa anser jeg det for givet, at den højtærede Justitsminister utvivlsomt vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt og, hvis en Fortsættelse skulde finde Sted, ogsaa vil vide at træffe de fornødne Forholdsregler og eventuelt fremsætte et nyt Lovforslag, men jeg tror som sagt ikke, at det berører det foreliggende Lovforslag. I den Henseende vilde en Affattelse paa den ene eller anden Maade vist være temmelig betydningsløs. Hvis altsaa Regeringen ikke ønsker at føre Lovforslaget under Litra a. tilbage til den tidligere foreslaaede Skikkelse, saa tror jeg ikke, at det skal være nødvendigt at gøre det, i hvert Fald ikke nødvendigt af det Hensyn, som jeg